

1401 2. Beh. af Forstl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 1402

at det vilde ske, men da der ganske vist er meget store Strækninger i Sylland, hvor det hidtil ikke er sket, saa er det naturligt, at Uroen der er bleven i ikke ringe Grad forøget. Finantsudvalget har derfor ogsaa iaar paany ved en Skrivelse henvendt sig til den ærede Minister, og af hans Svar faar man uregelmæssig en noget anden Forestilling, end man havde Grund til at vente, om denne Sags Tilstand. Det hedder i denne Skrivelse først: „Som det vil være i Udvalgets behagelige Erindring, blev der i sin Tid efter forudgaaende Forhandling med de paagjældende Amts- og Sogneraad udarbejdet en Plan for Landpostvæsenet, hvorefter dette i Løbet af de 5 Finantsaar 1871—72 til 1875—76, begge inkl., skulde være saaledes udviklet, at ethvert Punkt i Landet af nogen postalf Betydning kunde skaffes en flere Gange egentlig Post.“ Men denne Forhandling er i alt Fald for Sogneraadens Vedkommende paa mange Steder — maaske paa alle, men i alt Fald paa mange —, efter hvad der er mig bekendt, først, ikke saaledes, at der er blevet spurgt, i hvilke Byer det var nødvendigt, at man fik Post, men paa den Maade, at der ganske simpelt fra vedkommende Postmester eller Postinspektør er kommet en Skrivelse til vedkommende Sogneraad, hvori der siges, at der og der vilde man, at Posten skulde gaa til, om de vilde behage at skaffe Indleveringssteder, i modsat Fald fik man ingen Post. Dette er imidlertid noget ganske Andet end en Forhandling om, hvad man maatte ønske. Derom er der nemlig slet ikke spurgt, i alt Fald paa mange Steder. Sagen er, saavidt jeg kan skjønne, gaaet til paa den Maade, at Afgjørelsen egentlig har ligget i vedkommende Postembedsmænds Haand. Men naar man nu veed, at der er mer og mindre virksomme Folk mellem disse, at Nogle ere mægtige og Andre ældre, saa at de af den Grund ikke synes om at faae yderligere Arbejde, saa vil man skjønne, i hvilken Grad det Hele har været givet til Pris for Tilfældigheder. Da den høitærede Minister nu iaar bliver mindet om Sagen, taler han ikke mere om enhver Landsby, men siger: „Af Foranstaaende turde det saaledes fremgaa, at det ved Udarbejdelsen af Planen for Landpostvæsenets Udvikling ikke var paatænkt, at samtlige Landsbyer skulde medoptages i Nettet“. Det havde da været ønskeligt, at vi havde faaet denne Bestemt iltor, saa havde vi vidst det, istedetfor at man nu siger affirrat det Modsatte. Nu vil man maaske dertil sige — og deri kan jeg til en vis Grad give Ret — at der kan være Steder, hvor

Landsbyerne ere udflyttede, hvor der kun er en Gaard tilbage, og at det der vilde være vigtigt at stille Paastand om at faae Post. Ja, var det saaledes, kunde jeg forstaae det, men det er langt fra saaledes. Den høitærede Minister mente, at Sagen var omtrent ordnet, men han var dog ikke sikker paa, om der ikke var Tid tilbage. Det kan han heller ikke være, thi der er dog forlangt nogle faa Penge for dette Aar; men han mente, at det var omtrent oprettet, som skulde oprettes, og det var omtrent tilfredsstillt, som skulde tilfredsstilltes. Jeg vil dog meget bede den høitærede Minister, forsaavidt han bliver ved at fungere som saadan og kan gjøre Noget overfor Postembedsmændene —, om at se ud til Veile Amt f. Ex., og han kan gjerne tage Ringkjøbing Amt med og da navnlig følge Chausseen Veile-Larm. Posten fordeler sig nemlig ved Bræsten; den ene Del gaar til Varde og den anden til Larm, og den anden Postlinie, jeg tænker paa, er Veile-Herning. Han vil da erfare, at det er saa langt fra, at hver By af postalf Betydning har Post, at der er hele Sogne med mange Byer i f. Ex. Bræsten Sogn, der saa vidt jeg erindrer har 2,000 Indbyggere, hvor ikke en eneste By har Post. Det er det mest flaaende Exempel, men det er langt fra det eneste Sted, hvor dette gjælder. Der er flere Sogne, der i meget utilstrækkelig Grad have Post, hvor f. Ex. kun een By har det, f. Ex. Tellinge Sogn, og de store Sogne Hjerles, Ringgive og Sønderomme, der ere meget udstrakte Sogne, kort sagt, Sognene Vest paa mellem Veile og Larm faarne ganske Post. Hvis Ministeren dernæst vil se ud ad Ringkjøbing Egnen, vil jeg indbyde ham til Herning Egnen. Det kan være lige saa galt paa andre Steder, men det maa da de paatale, som ere kjendte dermed. Den ærede Minister vil da se, at det er langt fra, at disse Egne ere skete Fyldest. Det ærede Medlem fra Odsherred (Rasmussen), talte om sine meget store Lidelser i Anledning af Brevsamlingsstedet, men det er Lidelser, som vi Alle have talt om i mange Aar, og Alle ere Gjenstand for, hvor der er stærkt Omfjøb, og hvor vi kun have Brevsamlingssteder, saa at det ærede Medlem faar trøste sig med, at han ikke er alene om sin Lidelse. (Rasmussen: Det hjælper ikke meget!). Nei, det hjælper ikke meget. — Der kunde ganske vist efter min Mening være Meget at sige om denne Sags hele Ordning og Gavn, men jeg skal nu indskrænke mig hertil og kun tilføie et Par Bemærkninger om Vædrings-